

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **V. R.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 13. 8. 2003, č. j. OAM-2798/VL-07-ZA09-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2004, č. j. 36 Az 790/2003-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2003 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí včasnou žalobou, kterou však Krajský soud v Brně zamítl svým rozsudkem ze dne 30. 9. 2004; v řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v posouzení důvodu, pro nějž žalobkyni nebyl azyl udělen. Zároveň žalobkyni poučil o tom, že proti rozsudku může podat kasační stížnost, a sdělil jí též, že v řízení o kasační stížnosti musí být zastoupena advokátem.

Žalobkyně (stěžovatelka) podala v zákonné lhůtě proti rozsudku Krajského soudu v Brně kasační stížnost. Namítla v ní vady správního řízení a poukázala na výklad pojmu „odůvodněný strach z pronásledování“ podle Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V kasační stížnosti zároveň požádala o osvobození od soudních poplatků, o ustanovení tlumočnicka do ruského jazyka a o ustanovení zástupce. Požádala též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Přípisem ze dne 8. 11. 2004 vyzval krajský soud stěžovatelku, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení výzvy zaslala soudu vyplněný a potvrzený formulář potvrzení o osobních,

majetkových a výtěžkových poměrech; ve výroku též uvedl, že nevyhoví-li stěžovatelka této výzvě, soud její žádost o ustanovení zástupce zamítne. Výzva byla stěžovatelce doručena dne 18. 11. 2004; stěžovatelka však na ni nereagovala, a soud tedy usnesením ze dne 13. 12. 2004 její žádost zamítl: stěžovatelka totiž neprokázala, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení zástupce.

Usnesením ze dne 24. 1. 2005 soud stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení usnesení doložila, že je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem; ve výroku tohoto usnesení ji zároveň poučil o tom, že pokud stěžovatelka výzvě nevyhoví, Nejvyšší správní soud její kasační stížnost odmítne. Stěžovatelka nebyla při doručování usnesení zastížena, a zásilka tak byla dne 11. 2. 2005 uložena na poště. Desátým dnem od uložení, tj. 21. 2. 2005, nastala fikce doručení (§ 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“) a od tohoto dne začala běžet lhůta ke splnění výzvy; stěžovatelka si poté (23. 2. 2005) zásilku navíc osobně převzala. Ani na tuto výzvu však stěžovatelka nereagovala (ať už ve stanovené lhůtě či později), a krajský soud proto předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatelka přes výzvu soudu nedoložila, že je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem; sama ovšem nemá vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem je přitom podmínkou řízení o kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat.

Účastníku řízení, u něhož jsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a u něž je to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.); osvobozen od soudních poplatků však může být účastník jen tehdy, pokud doloží, že nemá dostatečné prostředky (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatelka sice v kasační stížnosti požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, avšak nedoložila soudem požadované skutečnosti, a neumožnila tak soudu zvážit, zda předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení zástupce, opravdu splňuje. Nevyvinula tak ani minimální míru procesní aktivity, kterou lze od účastníků soudního řízení požadovat.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nesplnění podmínky řízení spočívající v zastoupení advokátem na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle ustanovení § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. května 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu